

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 339/2015-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 30. júna 2015 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, slobody náboženského vyznania a viery podľa čl. 24 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. II. ÚS 660/2014-6 z 9. októbra 2014 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako neprípustnú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 1. decembra 2014 doručená sťažnosť [REDACTED], [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), slobody náboženského vyznania a viery podľa čl. 24 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1

Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením ústavného súdu č. k. II. ÚS 660/2014-6 z 9. októbra 2014.

V sťažnosti sťažovateľ uvádza, že označeným uznesením z 9. októbra 2014 ústavný súd „porušil zvlášť moje základné právo zaručené článkom 24 ústavy, ako sloboda náboženského vyznania a viery, odmietnutím konať vo veci určenej rozsudkom Okresného súdu Košice II 28C/7/2010-72 zo dňa 24. marca 2011 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Košiciach 11Co/186/2011-97 zo dňa 16. mája 2012, právoplatného od 28. mája 2012, o zamietnutí môjho návrh o určenie, že odporca súdny exekútor [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] nemal zákonné oprávnenie na vykonanie exekúcie EX 432/2006 a o náhradu škody s príslušenstvom spôsobenej neoprávneným výkonom exekúcie, podľa § 6 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z. z. ... prekročením právomoci.

Svoju sťažnosť podávam... za účelom nadobudnutia slobody náboženského vyznania a viery garantovanej článkom 24 ústavy dôkazne mi upieranej výkonom exekúcie EX 432/2006, ako prejav náboženského útlaku a nedostatku slobody pri výkone funkcie farára Rímskokatolíckej cirkvi vo farnosti [REDAKOVANÉ] zo strany Slovenskej republiky cez jej orgány, vrátane ústavného súdu.“.

V poradí prvú sťažnosť sťažovateľa doručení ústavnému súdu tento „v konaní I. ÚS 415/2012-8 zo dňa 22. augusta 2012 odmietol ako zjavne neopodstatnenú, čím porušil moje základné práva nečinnosťou. Zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti podľa ústavného súdu nemožno pokladať za rozhodnutie ústavného súdu vo veci, iba rozhodnutím o procesných podmienkach a tak uznesenie ústavného súdu II. ÚS 660/2014-6 zo dňa 9. októbra 2014, ktorým odmieta moju sťažnosť ako neprípustnú z dôvodu, že súd o veci právoplatne rozhodol nezodpovedá skutočnosti, lebo ústavný súd vôbec nekonal, konal iba o procesných podmienkach konania.“.

Sťažovateľ tvrdí, že uznesením ústavného súdu „zo dňa 9. októbra 2014 je porušené zvlášť moje právo náboženského vyznania a viery podľa čl. 46 ústavy, pretrvávajúcim prekážaním slobodného výkonu mojej funkcie farára vo farnosti Budkovce. Moje základné práva sú pasívne porušované aj nečinnosťou ústavného súdu a každá moja sťažnosť je aktuálna, pokiaľ moje základné práva a slobody nebudú aktivované. Na ústavnom súde sa týmto neodvolávam, ale sa sťažujem.“.

Sťažovateľ žiada „o pridelenie advokáta ústavným súdom a týmto pridelenému advokátovi dávam splnomocnenie na právne zastupovanie pred ústavným súdom“.

Na základe uvedenej argumentácie sa sťažovateľ domáha, aby ústavný súd o jeho sťažnosti nálezom takto rozhodol:

„Základné práva [REDAKOVANÉ] bytom [REDAKOVANÉ], právo na spravodlivé súdne konanie garantované článkom 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, právo na súdnu a inú právnu ochranu podľa článku 46 Ústavy Slovenskej republiky a sloboda náboženského vyznania a viery podľa článku 42 Ústavy Slovenskej republiky (správne má byť čl. 24 ústavy, pozn.) uznesením Ústavného súdu Slovenskej republiky II. ÚS 660/2014-6 zo dňa 9. októbra 2014 boli porušené nečinnosťou ústavného súdu.

Ústavný súd Slovenskej republiky podľa článku 127 ods. 2 Ústavy SR prikazuje svojej nižšej zložke vo veci konať.“

Sťažovateľ doručil 18. decembra 2014 ústavnému súdu podanie označené ako „Doplnenie sťažnosti“. Uviedol v ňom, že sťažnosť doručenu 1. decembra 2014 „doplňujem opravným uznesením Ústavného súdu II. ÚS 657/2014-16 zo dňa 11. decembra 2014, podľa ktorého moja sťažnosť z 01.12.2014 na Ústavný súd SR smeruje proti uzneseniu Ústavného súdu SR č. k. II. ÚS 657/2014-8 zo dňa 9. októbra 2014“. Zopakoval vecnú argumentáciu spôsobom identickým s pôvodným podaním doručeným ústavnému súdu 1. decembra 2014. Aj sťažnostný petit je sformulovaný doslova rovnako v porovnaní so skorším podaním.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa čl. 133 ústavy proti rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

Podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde je ústavný súd viazaný návrhom na začatie konania.

Viazanosť ústavného súdu návrhom na začatie konania sa prejavuje vo viazanosti petitom, teda tou časťou sťažnosti, v ktorej sťažovateľ špecifikuje, akého rozhodnutia sa domáha (§ 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde), čím zároveň vymedzí predmet konania pred ústavným súdom z hľadiska požiadavky na poskytnutie ústavnej ochrany. Vzhľadom na to môže ústavný súd rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorého označil za porušovateľa svojich práv (m. m. II. ÚS 19/05, III. ÚS 2/05, IV. ÚS 287/2011, IV. ÚS 106/2013).

Z petitov oboch podaní doručených v predmetnej veci ústavnému súdu vyplýva, že k porušeniu jeho označených práv malo podľa sťažovateľa dôjsť uznesením ústavného súdu č. k. II. ÚS 660/2014-6 z 9. októbra 2014. Označeným uznesením bolo rozhodnuté

o vylúčení sudcu ústavného súdu z prejednávania a rozhodovania v konaní o sťažnosti vedenej pod sp. zn. Rvp 1649/2014.

Podľa § 24 písm. c) zákona o ústavnom súde návrh nie je prípustný, ak sa ním navrhovateľ domáha preskúmania rozhodnutia ústavného súdu.

Keďže sa teda sťažovateľ svojím návrhom domáha preskúmania rozhodnutia ústavného súdu, je jeho sťažnosť neprípustná (výrok tohto uznesenia).

Pravdaže, ústavný súd neopomína, že pri formulácii návrhu na rozhodnutie vo veci samej sa sťažovateľ dopustil písárskej chyby. S ohľadom na odôvodnenie sťažnosti je viac než evidentné, že zámerom sťažovateľa bolo napadnúť uznesenie ústavného súdu č. k. II. ÚS 657/2014-8 z 9. októbra 2014 v spojení s opravným uznesením č. k. II. ÚS 657/2014-16 z 11. decembra 2014. Týmto uznesením ústavný súd odmietol ako neprípustnú sťažnosť sťažovateľa vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, slobody náboženského vyznania a viery podľa čl. 24 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom Okresného súdu Košice II sp. zn. 28 C 7/2010 z 24. marca 2011 a rozsudkom Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 11 Co 186/2011 zo 16. mája 2012, a to pre zistenú prekážku rei iudicatae.

Prípadné odstránenie rozporu medzi petitom a odôvodnením sťažovateľovho podania na základe výzvy ústavného súdu by však muselo viesť k identifikácii objektu prieskumu buď v podobe uznesenia č. k. II. ÚS 660/2014-6 z 9. októbra 2014 alebo v podobe uznesenia č. k. II. ÚS 657/2014-8 z 9. októbra 2014 v spojení s opravným uznesením č. k. II. ÚS 657/2014-16 z 11. decembra 2014.

Bez ohľadu na to, či by sťažovateľ v konečnom dôsledku za zásah porušujúci jeho označené základné práva označil jedno alebo druhé z uvedených uznesení ústavného súdu, musela by byť jeho sťažnosť podľa citovaného § 24 písm. c) zákona o ústavnom súde odmietnutá ako neprípustná. Ústavný súd preto nepovažoval za procesne hospodárne

vyzývať sťažovateľa na odstránenie nedostatkov jeho sťažnosti a rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

Z dôvodu odmietnutia sťažnosti ako neprípustnej nebolo už potrebné sťažovateľa vyzývať ani na doplnenie podkladov k jeho žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 30. júna 2015